FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO
fremsat den 24. november 1987 *

Høje Domstol.

1. I den traktatbrudssag, som dette forslag til afgørelse vedrører, var der oprindelig nedlagt påstand om, at det statueredes, at Det Forenede Kongerige havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Traktatens artikel 30 og Rådets forordning nr. 804/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter [1] ved at opretholde

1) et forbud mod import af pasteuriseret mælk og ufrossen pasteuriseret fløde fra andre medlemsstater bestemt til menneskeligt forbrug og

2) et krav om, at varmebehandlet fløde og mælkedrikke kun måtte fremstilles i Storbritannien af mælk produceret i Storbritannien, og i Nordirland kun af mælk produceret i Nordirland.

2. Under retsforhandlingerne har Kommissionen imidlertid frafaldet anden del af denne påstand, efter at Det Forenede Kongerige havde ophævet de pågældende bestemmelser i lovgivningen.

3. For at undgå at skulle vende tilbage til dette spørgsmål senere, vil jeg allerede nu give udtryk for den opfattelse, at Det Forenede Kongerige, for så vidt angår denne del af sagen, i medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 4, bør dømmes til at betale sagens omkostninger, idet Kommissionens frafaldelse af sagen på dette punkt må tilskrives sagsøgte.

4. Hvad angår den første del af påstanden, bør man notere sig, at Det Forenede Kongerige erkender, at den anfægtede ordning, som der er nøje redegjort for i retsmøderapporten, strider mod Traktatens artikel 30 [2]. Jeg behøver derfor kun at undersøge, om ordningen, således som Det Forenede Kongerige hævder, er tilstrækkeligt begrundet i artikel 36 ud fra hensynet til beskyttelsen af menneskers sundhed og liv.

5. Inden jeg går nærmere ind på dette spørgsmål, må jeg dog tage stilling til den af Det Forenede Kongerige fremsatte indsigelse, hvorefter Kommissionen under retsforhandlingerne har ændret sagens genstand. Det forholder sig således, at Rådet den 5. august 1985, dvs. 15 dage inden Kommissionen indgav stævningen, vedtog direktiv 85/397/EØF om sundhedsmæssige og veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med handelen inden for Fællesskabet med varmebehandlet mælk [3], dvs. pasteuriseret, steriliseret eller UHT-behandlet mælk. Formålet med dette direktiv er at tilnærme medlemsstaternes lovgivninger på området ved at fastsætte fælles normer vedrørende produktion, behandling og transport af mælk og ved at indføre en fællesskabsretlig kontrolordning. I henhold til ar-

* Oversat fra fransk.

1 — EFT 1968 I, s. 169.

2 — For god ordens skyld henviser jeg her til Domstolens dom af 14. december 1979, Regina mod Henn og Darby, 34/79, Sml. s. 3795, hvori det hedder, at artikel 30 »også omfatter importforbud, idet disse udgør den mest vidtrækkende form for restriktion«, og at »det i artikel 30 benyttede udtryk [derfor skal] fortolkes således, at det har samme indhold som det i artikel 36 benyttede udtryk 'forbud eller restriktioner vedrørende indførsel'«(præmis 12).

3 — EFT L 226, s. 13.

tikel 16 skal medlemsstaterne gennemføre direktivet senest den 1. januar 1989.

6. I den begrundede udtalelse blev spørgsmålet om dette direktiv naturligvis ikke rejst, men i duplikken fremsatte Det Forenede Kongerige den indsigelse, at Kommissionen havde ændret sagens genstand ved at gøre gældende, at Det Forenede Kongerige allerede inden den nævnte dato ikke længere lovligt kunne forbyde import af pasteuriseret mælk, der opfylder de i direktivet fastlagte normer. Ifølge Det Forenede Kongerige har Kommissionen dermed handlet i strid med de særlige principper, der gælder i forbindelse med en traktatbrudsprocedure, og hvorefter det er en forudsætning, at sagens genstand fastlægges allerede under den administrative procedure, og at den begrundede udtalelse og stævningen støttes på de samme synspunkter og anbringender [4].

7. Efter min opfattelse kan der ikke gives sagsøgte medhold i denne indsigelse. For det første er det Det Forenede Kongerige, der, i svarskriftet, har ment at kunne støtte sig på direktivet ved at fremhæve forskellene mellem de nationale lovgivninger og behovet for en fællesskabsretlig kontrolordning. Kommissionen har i replikken ikke gjort andet end at reagere over for dette, idet den nærmere bestemt har anført, at det ville være aldeles paradoksalt, såfremt produkter, der allerede nu opfylder direktivets krav, stadig i dag skulle kunne anses som en risiko for den offentlige sundhed og gøres til genstand for et forbud mod import til Det Forenede Kongerige, når dette vil være udelukket efter den 1. januar 1989.

8. For det andet har genstanden for det af Kommissionen angivne traktatbrud (dvs. sagens genstand) siden åbningsskrivelsen og til og med replikken været uændret, nemlig det forhold, at Det Forenede Kongerige opretholder et forbud mod import af pasteuriseret mælk og ufrossen pasteuriseret fløde.

9. Jeg kan herefter gå over til sagens realitet. I denne forbindelse er det i Domstolens praksis autoritativt fastslået, at det

»tilkommer... medlemsstaterne i mangel af harmonisering... at afgøre, på hvilket niveau de vil sikre beskyttelsen af menneskers sundhed og liv«.

Dette skal dog ske

»under hensyntagen til de frie varebevægelsers krav« [5], dvs. »inden for de af Traktaten opstillede grænser« [6].

10. Forholdet er nemlig det, at »Traktatens artikel 36 ikke [har] til formål at forbeholde medlemsstaterne en enekompetence på visse områder«. Da bestemmelsen er udtryk for en undtagelse fra det grundlæggende princip om frie varebevægelser, indeholder den kun hjemmel til restriktioner, der »er 'begrundede', dvs. nødvendige, navnlig for at sikre beskyttelse af menneskers sundhed og liv« [7].

11. Dette er imidlertid ikke tilfældet, »når menneskers sundhed og liv kan beskyttes lige så effektivt ved foranstaltninger, der er mindre indgribende over for samhandelen inden for Fællesskabet« [8].

4 — Jfr. f. eks. dommen af 15. december 1982, Kommissionen mod Danmark, 211/81, Sml. s. 4547, præmis 14.

5 — Jfr. f. eks. dommen af 6. juni 1984, Melkunie, 97/83, Sml. s. 2367, præmis 18, og den nyere dom af 12. marts 1987, Kommissionen mod Tyskland, 178/84, Sml. s. 1227 præmis 41.

6 — Jfr. dommen af 20. maj 1976, De Peijper, 104/75, Sml. s. 613, præmis 15. Jfr. også dommen af 16. juli 1982, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, 40/82, Sml. s. 2793: »... veterinærpolitikkens virkning på importen fra andre medlemsstater [må ikke] overskride de i fællesskabsretten fastsatte grænser« (præmis 34).

7 — Jfr. f. eks. dommen af 12. juli 1979, Kommissionen mod Tyskland, 153/78, Sml. s. 2555, præmis 5.

8 — Jfr. f. eks. de førnævnte domme i sagerne Melkunie og De Peijper, henholdsvis præmis 12 og præmis 17.

12. Det er i denne forbindelse åbenbart, at et fuldstændigt importforbud er udtryk for den højeste grad af begrænsning, man kan opstille for samhandelen. Spørgsmålet er derfor, om et sådant importforbud i det konkrete tilfælde er den eneste måde, på hvilken der kan ske en effektiv beskyttelse af den offentlige sundhed, når henses til det pågældende produkts beskaffenhed.

13. Et interessant fortilfælde på dette område finder man i Domstolens dom af 8. februar 1983 i sag 124/81 (Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, Sml. s. 203), hvori der var spørgsmål om den britiske lovgivning vedrørende import og salg til forbrug af UHT-behandlet mælk og fløde.

14. Allerede under denne sag gjorde Det Forenede Kongerige gældende, at det fuldstændige importforbud, der udsprang af kravet om, at UHT-mælk indført til Det Forenede Kongerige skulle varmebehandles på ny og reemballeres dér, var den eneste måde, på hvilken man effektivt kunne beskytte forbrugernes sundhed, hvorfor forbudet måtte have hjemmel i Traktatens artikel 36.

15. Det Forenede Kongerige støttede sig i det væsentlige på de samme argumenter som i nærværende sag, idet man henviste til »forskellen i medlemsstaternes lovregler vedrørende fremstilling og behandling af... mælk, forskelligheden i de nærmere gennemførelsesbestemmelser til disse lovregler...«, og det forhold, at Det Forenede Kongerige »i de andre medlemsstater umuligt kan kontrollere hele... mælkens produktionsproces, fra den hentes på gården, til den emballeres og sælges«. Det Forenede Kongerige anførte ligeledes, at »en sådan kontrol er uomgængeligt nødvendig, hvis der skal være sikkerhed for, at mælken ikke er befængt med bakterier eller virus« (præmis 24).

16. I nærværende sag har Det Forenede Kongerige gjort gældende, at disse forhold så meget mere spiller ind, for så vidt pasteurisering af mælk giver en betydeligt mindre grad af sikkerhed end UHT-behandling, således at der må kompenseres for denne utilstrækkelighed ved supplerende sikkerhedsforanstaltninger i samtlige fremstillingsled, fra landbrugsbedriften, til produktet når frem til den endelige forbruger. En kontrol ved grænsen giver ikke en tilstrækkelig sikkerhed og forsinker i øvrigt afsætningen, således at importeret mælk bliver uegnet til forbrug.

17. I dommen i sag 124/81 forkastede Domstolen Det Forenede Kongeriges argumenter, først og fremmest under henvisning til de særlige forhold, der gør sig gældende med hensyn til fremstilling og emballering af UHT-mælk (se præmisserne 25-27).

18. Domstolen tilføjede dog i dommen, at Det Forenede Kongerige — ud fra et ønske om at beskytte menneskers sundhed — ville kunne opnå *garantier svarende til dem*, som gælder for den indenlandske produktion, *uden* at gribe til et *fuldstændigt importforbud* (præmis 28).

19. Efter min opfattelse er det samme tilfældet her.

20. Det Forenede Kongerige burde i det mindste åbne mulighed for import af pasteuriseret mælk og ufrossen pasteuriseret fløde fra andre medlemsstater, som er fremstillet og bragt i handelen på vilkår, der objektivt er identiske med dem, der gælder den indenlandske produktion. Sagt med andre ord, mælkeproducenter i andre medlemsstater burde gives lejlighed til at godtgøre, at pasteuriseret mælk fremstillet af dem opfylder kravene i henhold til den britiske lovgiv-

ning. Dette nægtes dem imidlertid, idet de rammes af et fuldstændigt importforbud, uanset kvaliteten af den mælk, de sælger.

21. For at sikre sig, at kravene i henhold til britisk lovgivning virkelig er opfyldt, er det på ingen måde nødvendigt for Det Forenede Kongerige selv at kunne udøve en kontrol i de andre medlemsstater, for så vidt angår samtlige fremstillingsled.

22. Som Domstolen endvidere bemærkede i præmisserne 30 og 31 i dommen af 8. februar 1983, foreligger den mulighed at gennemføre et samarbejde mellem myndighederne i medlemsstaterne, hvorved det på grundlag af »bevisdokumenter« eller certifikater udstedt af vedkommende myndigheder i eksporterende medlemsstater anses for godtgjort, at de pågældende produkter opfylder de britiske krav. Når der på denne måde skabes en formodning for, at importerede varer opfylder kravene i henhold til importlandets lovgivning, kan der ved hjælp af sådanne dokumenter ske en lempelse af kontrollen ved grænsen, uden at dette dog er »til hinder for, at de britiske myndigheder kan foretage stikprøvekontrol til sikring af, at deres regler overholdes, eller til hinder for, at de modsætter sig import af varepartier, som ikke findes at opfylde betingelsen«.

23. Dette er, hvad Det Forenede Kongerige efter Domstolens dom i sagen om UHT-mælk har gjort ved i samarbejde med Kommissionen og forskellige medlemsstater at udarbejde et officielt standardsundhedscertifikat, der undertegnes af vedkommende myndigheder i den eksporterende medlemsstat, og som fremlægges, når mælken importeres til Det Forenede Kongerige (se bilag 9 til svarskriftet). Umiddelbart kan jeg ikke se nogen grund til, at en sådan ordning ikke skulle kunne gennemføres, for så vidt angår pasteuriseret mælk og ufrossen pasteuriseret fløde. Det er tilstrækkeligt at foretage mindre ændringer i certifikatets punkt IV, »Guarantees as to the heat treatment process«.

24. Man bør i øvrigt bemærke sig, at langt størstedelen af de britiske foranstaltninger, der direkte eller indirekte udspringer af lovgivningen, og som spiller ind i de forskellige fremstillingsled, ikke kun gælder fremstilling af pasteuriseret mælk. Kontrolforholdsreglerne vedrørende kvægbestandenes sundhedsmæssige tilstand, forholdene på landbrugsbedrifterne samt behandling, transport og afsætning af rå mælk gælder, uanset hvilken form for varmebehandling (sterilisering, pasteurisering, UHT-behandling) mælken senere underkastes.

25. Jeg mener ikke mindst, at de mejerier, som allerede nu eksporterer UHT-mælk til Det Forenede Kongerige på grundlag af det førnævnte certifikat, burde have tilladelse til at eksportere pasteuriseret mælk til Det Forenede Kongerige efter en simpel kontrol af deres pasteuriseringsmetoder og -anlæg.

26. Jeg bemærker endvidere, at en ordning med certifikater og kontrol med overholdelsen af bestemte normer også er blevet indført ved Rådets direktiv af 5. august 1985 med henblik på netop at lette samhandelen inden for Fællesskabet med varmebehandlet mælk under overholdelse af de i direktivet fastlagte normer vedrørende produktion, indsamling, behandling og transport. Jeg må erkende, at jeg finder det argument fra Kommissionens side meget overbevisende, at pasteuriseret mælk, der allerede nu opfylder kravene i direktivet, også allerede nu burde kunne importeres til Det Forenede Kongerige, selv om fristen for at gennemføre direktivet endnu ikke er udløbet. Hvad der efter den 1. januar 1989 skal anses som uden sundhedsmæssig risiko, bør således også anses som sådan nu.

27. Der er ikke herved tale om at give direktivet virkning før udløbet af fristen for

dets gennemførelse, men blot om at lægge til grund, at pasteuriseret mælk, der opfylder de aftalte fælles normer, giver en tilstrækkelig sikkerhed med hensyn til en effektiv beskyttelse af menneskers sundhed.

28. Hvad angår muligheden for ved grænsen med tilstrækkelig hurtighed at gennemføre visse analyser (herunder navnlig en bestemmelse af det eventuelt positive samlede kimtal i mælken, i hvilken forbindelse det fremgår, at man må regne med 3 dage), bemærker jeg følgende. Fra den 1. januar 1989 finder direktivets artikel 7, stk. 3, anvendelse. Denne bestemmelse lyder således: »Undersøgelser og kontrol finder normalt sted på varens *bestemmelsessted* eller på ethvert andet egnet sted, for så vidt valget af dette sted forårsager færrest mulige ulemper for varens forsendelse. De i stk. 1 og 2 omhandlede undersøgelser og kontroller må ikke medføre urimelig forsinkelse i varens forsendelse eller markedsføring eller forsinkelse til skade for mælkens kvalitet.«

29. Det Forenede Kongerige har i punkt 3.14 i svarskriftet anført, at for så vidt angår den indenlandske produktion gælder det allerede i dag, at »analyser af varmebehandlet mælk gennemføres i mejerierne eller på *detailsalgsstederne* af 'Environmental Health Officers' eller 'Trading Standards Officers'.«

30. Det vil derfor være tilstrækkeligt, at disse inspektører udvider deres kontrol til importeret pasteuriseret mælk. Produktet har under alle omstændigheder været genstand for kontrolforanstaltninger i oprindelseslandet (fra landbrugsbedriften til aftapningen) og vil være ledsaget af et sundhedscertifikat.

31. Risikoen for, at importeret mælk, der ikke opfylder normerne, allerede skulle være nået så langt som til forbrugerens spisebord på det tidspunkt, hvor man kender resultatet af kontrollen hos detailhandleren, er derfor ret teoretisk.

32. Lad os ikke glemme, at der i denne sag ikke er tale om import af et produkt, som indeholder kemiske stoffer, hvis virkninger på mennesket endnu ikke har været genstand for tilstrækkeligt indgående videnskabelige undersøgelser. Det drejer sig tværtimod om et produkt, der har været underkastet en behandling, som specifikt er udformet med henblik på at gøre det uskadeligt i sundhedsmæssig henseende. I svarskriftet har Det Forenede Kongerige selv henvist til definitionen på side 33 i 1981-beretningen fra International Dairy Federation, hvorefter »pasteurisering er en proces, som et produkt underkastes med henblik på *til et minimum at reducere eventuelle sundhedsmæssige risici* fra sygdomsfremkaldende mikroorganismer i mælken, i form af en varmebehandling, som kun ændrer produktets kemiske, fysiske og organoleptiske egenskaber i ubetydelig grad«.

33. Det Forenede Kongeriges befuldmægtigede har imidlertid gjort gældende, at Kommissionen ikke har kunnet godtgøre, at *nogen* anden medlemsstat i øjeblikket kan garantere, at mælk, der er blevet pasteuriseret på dens område, allerede nu opfylder de britiske krav eller direktivets normer.

34. Hertil bemærker jeg for det første, at det må påhvile Det Forenede Kongerige at godtgøre, på hvilke punkter det konkret må antages, at sikkerheden og kontrolforholdsreglerne i de andre medlemsstater er utilstrækkelige[9], i stedet for blot at fremhæve de forskelle, der på dette område består

9 — Jfr. dommen af 8. november 1979, Denkavit Futtermittel mod Nordrhein-Westfalen's ernærings-, landbrugs- og skovbrugsminister, 251/78, Sml. s. 3369, præmisserne 24 og 28.

mellem de andre medlemsstater og mellem Det Forenede Kongerige og de andre medlemsstater. Den omstændighed, at de nationale ordninger på dette område er forskellige, betyder ikke, at de ikke kan sidestilles.

35. Over for det nævnte argument oplyste Kommissionen under den mundtlige forhandling, at 80% af den mælk, der pasteuriseres i den irske provins Leinster, kunne klassificeres i kategorierne A og B i den ordning vedrørende samlet bakterieindhold, der er fastlagt af Milk Marketing Board (side 17 i svarskriftet), uden dog at kunne eksporteres til Det Forenede Kongerige, og at et luxembourgsk mejeri havde opfyldt de meget strenge kvalitetsnormer, der gælder i USA, og derfor opnåede en eneret til at levere mælk og mejeriprodukter til de amerikanske styrker, der er stationeret i Tyskland.

36. Det er åbenbart, at det af Kommissionen anførte, hvis rigtighed ikke er blevet skriftligt dokumenteret, ikke kan tillægges afgørende betydning. Men på den anden side synes hverken Kommissionen eller Det Forenede Kongerige systematisk at have rettet henvendelse til de elleve andre medlemsstater eller mejerierne dér, hvorfor det ikke utvivlsomt kan fastslås, at ingen af disse vil kunne opfylde den britiske lovgivnings krav eller direktivets.

37. Som tidligere nævnt opfylder de mejerier på kontinentet, der har tilladelse til at eksportere UHT-mælk til Det Forenede Kongerige, de krav, som de britiske myndigheder anser for tilstrækkelige, for så vidt angår mælkens beskaffenhed før behandlingen (se i denne forbindelse punkt V i standardcertifikatet i bilag 9 til svarskriftet). Det kan derfor ikke udelukkes, at disse mejerier efter en undersøgelse af de pasteuriseringsmetoder, de anvender, vil vise sig også at opfylde de britiske krav i nævnte henseende.

38. Man må imidlertid først og fremmest undersøge, hvorledes følgende principielle spørgsmål må besvares: Såfremt det *rent faktisk* godtgøres, at ingen anden medlemsstat vil være i stand til at tilbyde de garantier, som Det Forenede Kongerige kræver, vil Det Forenede Kongerige da lovligt kunne opretholde et absolut importforbud?

39. Man må herved for det første gøre sig det klart, at et sådant fuldstændigt forbud vil afholde eksportører fra at ansøge om tilladelse til at levere på det pågældende marked, idet ansøgninger altid vil blive afslået, uanset hvad der anføres til støtte for ansøgningen.

40. Endvidere bemærker jeg, at et fuldstændigt og tidsubegrænset forbud, der er begrundet i nogle faktiske forhold på et givet tidspunkt, fastfryser situationen én gang for alle og gør det umuligt på ubestemt tid at virkeliggøre et af hovedformålene med Traktaten, nemlig de frie varebevægelser.

41. Endelig fremgår det af Domstolens faste praksis, at forbudet i Traktatens artikel 30 også omfatter ordninger, hvorved der *potentielt* opstilles hindringer for samhandelen inden for Fællesskabet. Det er i denne forbindelse ikke nogen forudsætning, at en virksomhed i en anden medlemsstat rent faktisk har godtgjort, at den ville være interesseret i at eksportere den pågældende vare og være i stand til at gøre det.

42. Sammenfattende er jeg således af den opfattelse, at en medlemsstat ikke ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser kan indføre en ordning, hvorefter det er udelukket, at en eksportør i en anden medlemsstat kan bevise, at hans produkt opfylder de gældende betingelser i importlandet.

43. Hertil kommer, at Domstolen allerede i dommen af 28. januar 1986 (sag 188/84, Kommissionen mod Frankrig, Sml. s. 419) har fastslået, at en medlemsstat ikke må

»hindre afsætningen af et produkt hidrørende fra en anden medlemsstat, såfremt produktet i henseende til beskyttelse af menneskers liv og sundhed opfylder samme niveau, som tilstræbes sikret med den nationale lovgivning. Det vil derfor være i strid med proportionalitetsprincippet, såfremt den nationale lovgivning stiller krav om, at de importerede produkter bogstaveligt og nøjagtigt skal opfylde hver og én af de bestemmelser eller de tekniske krav, som er fastsat for de produkter, der fremstilles inden for den pågældende medlemsstat selv, når de importerede produkter sikrer brugerne det samme beskyttelsesniveau.«

44. Man kan herefter vanskeligt forestille sig, at der i artikel 36 er hjemmel for den britiske lovgivnings fuldstændige forbud mod import af pasteuriseret mælk.

45. Man kan dog heroverfor indvende, at det ikke ville være rimeligt at kræve af Det Forenede Kongerige, at det indfører en ny ordning baseret på et bilateralt samarbejde med de medlemsstater, der er villige til at tilbyde de krævede garantier, nogle måneder før ikrafttrædelsen af et direktiv om harmonisering af lovgivningerne på det pågældende område.

46. Man må imidlertid i denne forbindelse notere sig, at Kommissionen fremsendte åbningsskrivelsen til Det Forenede Kongerige den 2. februar 1984, og at denne medlemsstat derfor ville have kunnet gennemføre de nødvendige ændringer i løbet af 1984.

47. Endvidere må man ikke glemme, at det fremgår af

»Domstolens faste praksis blandt andet i dom af 7. februar 1973 (Kommissionen mod Italien, 39/72, Sml. s. 111), ... at genstanden for en sag anlagt efter Traktatens artikel 169 er fastlagt i Kommissionens begrundede udtalelse, og at der *selv i tilfælde, hvor manglen er blevet fjernet efter* den frist, som er fastsat ifølge samme artikels stk. 2, *er knyttet interesse til sagens forfølgning.* En sådan interesse kan blandt andet bestå i, at Domstolen fastslår grundlaget for det ansvar, en medlemsstat kan pådrage sig over for dem, der kan støtte ret på traktatbruddet.« [10]

48. Endelig og frem for alt har Det Forenede Kongerige den mulighed at gennemføre direktiv 85/397/EØF når som helst inden den 1. januar 1989. Herved vil sagsøgte have fjernet grundlaget for sit traktatbrud (det absolutte forbud) uden at skulle indføre en overgangsordning, samtidig med at sikre, at kun pasteuriseret mælk, der opfylder direktivets normer, indføres til Det Forenede Kongerige.

Sammenfatning

49. Jeg skal herefter sammenfattende foreslå, at der gives Kommissionen medhold i sagen efter dens påstande i replikken, og at Det Forenede Kongerige dømmes til at betale sagens omkostninger.

10 — Jfr. dommen af 17. juni 1987, 154/85, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 2717, præmis 6, dommen af 5. juni 1986, 103/84, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 1759, præmisserne 8 og 9, og dommen af 20. februar 1986, 309/84, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 599, præmis 18.